

Sis poemes

Simetria

Un mirall travessa pel bell mig
del meu cos, just pel pla de simetria.
A una banda matèria: teixits, nervis i sang,
a l'altra un mer reflex: aire i penombres;
la meitat del dolor és simple hipocondria,
i el plaer de les vísceres, felicitat il·lusa;
les penes són paraules a l'altra part del pla,
i l'eficaç mecànica dels òrgans
és un pur desgavell de l'esperit.
Al centre, entrellaçats, la son i el son etern.

Al teu riure

El teu riure esclatant em transfigura,
el teu riure tan ample i tan obert,
dringadissa de copes, partitura
d'una soprano boja en un concert.

I l'aire taciturn que sempre em volta
com l'abraçada d'un agonitzant
s'esvaeix de llampada quan s'escolta
la teva riallada flamejant.

Tornarà, quan te'n vagis, l'enyorança,
quan te'n vagis i em quedi amb la recança
de passar sol la nit més hivernal

tot recordant, per amortir la pena,
com vessa de la teva copa plena
el líquid del teu cant celestial.

Mestre d'obres

Penja d'un clau el plum, tiba el cordill,
desplega el metre, primfilat medeix
i sobre el ciment tendre fa una marca
amb l'esmolat cantell de la paleta.
Col·loca la llinyola tenyida de blauet,
la fa petar amb destresa i una ratlla severa
fereix el pla impol·lut del formigó.
Sabem on va l'envà; se n'assegura
mirant la cota i tot seguit la cinta.

El ritual segueix incompreensible
i ell es mou com un mag entre una teranyina
de fils, plumades, línies sagrades
i espais infranquejables de fina pols daurada.

A casa seva –velles parets guerxes,
sofà d'escai tapant unes esquerdes–
sopa en silenci, el cap creuat encara
d'una tènue xarxa d'arestes virtuals:
ànima oculta de palaus luxosos
que no habitarà mai, ni mai ha desitjat.

Esquerdes

Els pares eren murs, alts murs que retenien
les aigües de la mort. Els murs varen cedir:
en queden les ruïnes submergides
com catedrals opaques. Vaig sentir la fredor,
la potestat de l'aigua desbordada
contra el dic que m'havia construït
amb els dolors dels anys. Ha passat temps i sento
insidiosa la humitat que es filtra
per les fines clivelles de l'edat,
i tremolo amb l'esforç, tremolo mentre miro
com juguen confiats els meus fills tendres,
a recer d'aquest dic esquerditat.

Consternació

He vist plorar els cavalls, he vist els ulls com llàgrimes
dels peixos boquejants, i la perplexitat
dels simis pensatius; he vist la por
a la suada pell de les panteres.
M'he esgarriat: les bèsties no tenen saviesa
però flairen l'alè del que vindrà.

Poema blanc

El fati-bomba de pell polida
menja les postres tot delicat:
nata florida de llet de dida
rovell d'ou tendre bigeminat,
clara muntada amb cabell d'àngel,
mató d'ovella i ajonjolí,
figues de moro ben adobades
amb sucre candi i marrasquí,
i ja demana, cortès i dolç,
mel i melada de flor de monja
gemma nevada, canyella en pols,
mentre contempla –plàcid anhel–
crespells de tel de llet d'ametlles
ràissa blanca, porcells del cel.

Després l'obès, de cutis pla
com un nadó, fa un son mel·lífic,
i ara somia –somriure bla–
amb ambrosia, merenga bamba,
metes de burra i massapà.
Però el deler secret que té
és una menja massa feliç:
la melmelada d'aquella fruita
no autoritzada del paradís.

